

Det fremgår af pkt. 23 i Ankestyrelsens vejledning om syge- og barseldagpenge af 18. september 1998.

Uarbejdsdygtigheden kan dog ikke uden begrænsning udelukkende vurderes i forhold til den konkrete arbejdsplads. Dette er i vejledningens pkt. 24 beskrevet således:

»Efter en vis sygemeldingsperiode kan vurderingen ikke udelukkende foretages ved at sammenholde virkningerne af lidelsen med karakteren af arbejdet før sygemeldingen. Bedømmelsen må ske på et bredere grundlag, således at den pågældende kun kan betragtes som uarbejdsdygtig, når sygdommen afskærer den pågældende fra at påtage sig arbejde, som anses for passende.

Det afhænger af en konkret vurdering, hvornår vurderingsgrundlaget skal være bredere. Dagpengene må fx stoppes, hvis det allerede efter et par måneders sygeperiode er klart, at den sygemeldte ikke kan vende tilbage til sit tidligere arbejde, men det vurderes, at den pågældende kan påtage sig andet arbejde, der anses for passende. Det gælder, uanset om den pågældende fortsat får løn fra arbejdsgiver, og uanset om den pågældende er opsagt, se SM D-9-93.«

Der foreligger en enkelt domstolsafgørelse om arbejdsgiverens ret til refusion i et tilfælde, hvor lønmodtagerens fravær skyldtes problemer på arbejdspladsen. Sagen er refereret i den vedlagte SM D-8-00. (Ikke optrykt her).

Ankestyrelsen har efter dommen behandlet flere sager til yderligere belysning af problemstillingen. Der henvises til SM D-4-01 og D-5-01, der ligeledes er vedlagt. (Ikke optrykt her).

Det kan til orientering oplyses, at der verserer 2 retssager om emnet. Den ene er den sag, der er refereret som sag nr. 1 i SM D-5-01.

Med hensyn til spørgsmålet om dokumentation for, at fraværet skyldes sygdom, er det i dagpengelovens § 7, stk. 2, anført, at arbejdsgiveren eller kommunen, hvis det skønnes nødvendigt, kan forlange en lægeerklæring af lønmodtageren.

Reglerne tager ikke stilling til, hvilken læge der skal udstede erklæringen. I den sag, der er refereret i SM D-4-01, var der på foranledning af arbejdsgiveren udarbejdet erklæring af en speciallæge i psykiatri.

Hvis en part i en sag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt

med oplysningerne og givet denne lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Dette gælder dog kun, hvis oplysningerne er til gunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Dette fremgår af forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Denne regel gælder også for sager, hvor kommunen skal tage stilling til en arbejdsgivers anmodning om dagpengerefusion.

Spm. nr. S 126

Til socialministeren (5/10 01) af:

Rikke Hvilshøj (V):

»Mener ministeren, at det er rimeligt, at en arbejdsgiver kan miste refusion, jf. dagpengelovens § 26, stk. 1, uden at være skyld i uarbejdsdygtigheden?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 125.

Svar (24/10 01)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Efter dagpengelovens § 26, stk. 1 er en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygefravær fra arbejdet, berettiget til at få udbetalt de dagpenge, som den ansatte ellers ville have ret til fra kommunen.

Retten for arbejdsgiveren til refusion er dermed en afledet ret i forhold til den ansattes egen ret til dagpenge.

Udbetaling af dagpenge er betinget af, at den ansatte er fuld uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Det har ikke betydning for uarbejdsdygtighedsbegrebet, hvad der er årsag til sygdommen. Der gælder således ikke særlige regler, når fraværet skyldes problemer på arbejdspladsen, og kommunen skal ikke tage stilling til, om sygdommen er arbejdsgiverens ansvar.

Jeg vil for så vidt angår spørgsmålet om den vurdering, der skal foretages af uarbejdsdygtigheden, henviser til min besvarelse af spørgsmål S 125.